

er der ikke længere Spørgsmaal om Kontrol med arbejdsløse, men om et Registrerings-system for samtlige Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne. Hvorledes vil hele dette System nu komme til at virke? Er det ikke saaledes, at dette System, hvis det bliver lovfæstet, bliver et Middel i Arbejdsgivernes Hænder mod Arbejderne? Vil det ikke komme til at virke som et Supplement til det Kartoteksystem, som Arbejdsgiverne har indenfor forskellige Fag, men som maaske ikke er helt fyldestgørende, fordi man ikke har Oplysninger om alle Arbejderne? I Jernindustrien og andre Fag har Arbejdsgiverne nemlig indrettet et Kartoteksystem over alle Arbejdere, der har været i Arbejde. Hvis der saa kommer en Arbejder og spørger om Arbejde, faar han det Svar, at han skal faa Besked senere, og saa ringer vedkommende Arbejdsgiver til Kontoret ved Nørrevold og spørger, om der er noget i Vejen med den Arbejder. Hvis der saa er noget i Vejen, faar han ikke Arbejde. Men jeg kan godt tænke mig, at der er adskillige Arbejdsgivere, som maaske ikke er saa pligtopfyldende, at de altid giver Besked om dette, og at Kartoteksystemet derfor ikke virker saa godt, som det skulde. Men bestemmer man, at alle de 300 000 eller flere Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne skal forsynes med saadanne Kort, staaer det i hvert Fald for mig saaledes, at disse Kort kan bruges paa den nævnte Maade. Arbejdsgiveren modtager Kortet, nedskriver Navn og Bopæl, og naar Arbejderen saa forlader Arbejdet, faar han sit Kort tilbage. Der behøves intet Stempel eller Mærke paa dette Kort, for Arbejdsgiveren kan blot udfylde et tilsvarende Kort med vedkommende Arbejders Navn og Adresse og sende det til sin Forening. Saa har man et fuldstændigt Skudsmaal for, hvorledes vedkommende Arbejder har teet sig paa den paagældende Fabrik.

Efter at jeg nu har forklaret dette, vil man maaske bedre kunne forstaa den Bitterhed, der er hos Arbejderne mod hele dette System, og forstaa, hvorfor man i saa høj Grad er imod det. Nu tror jeg heller ikke rigtig, at man i det andet høje Ting, da man vedtog denne Beslutning, har set, hvor vanskeligt det er at faa dette System praktiseret. Der er, som jeg har sagt et Par Gange, ca. 300 000 Medlemmer i Arbejdsløshedskasserne. Disse Medlemmer er ogsaa Medlemmer af Fagforeningerne. Fagforeningerne har nemlig gjort det obligatorisk for deres Medlemmer at være Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse; selv om en Arbejder staaer nok saa fast, kan han

ikke frigøre sig for at betale Kontingent til Arbejdsløshedskassen. Men disse 300 000 Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne er spredt omkring i det ganske Land: Nogle bor maaske paa Vestkysten af Jylland; andre ved Skagen, paa Østkysten o. s. v. Fagforeningerne kender ikke Adresserne paa alle disse Medlemmer. Deres Adresse har kun Interesse for dem i det Øjeblik, de bliver arbejdsløse. Ellers er Forholdet det, at Medlemmerne selv maa indbetale deres Kontingent paa Kontorerne. Hvis de ikke gør det, bliver de slettet. Man maa altsaa, naar man skal have disse Kort udfyldt, først tilvejebringe Medlemmernes Adresser. Jeg tror ikke, det bliver nogen ganske let Opgave at faa disse Adresser. Men derefter kommer det næste Spørgsmaal. Først skal Kortene trykkes, og det er 300 000 eller dobbelt saa mange, fordi Medlemmer skifter Bopæl. Det bliver en betydelig Udgift, men dertil kommer, at alle disse Kort skal udfyldes. En Organisation som Dansk Arbejdsmandsforbund har, for at nævne et Fag, 80 000 Medlemmer. Der vil altsaa være 80 000 Kort at udfylde. Men paa Kontorerne er man paa Grund af den store Arbejdsløshed i Forvejen meget anspændt, og man finder det under disse Forhold ikke forsvarligt at forøge Udgifterne yderligere. Bliver Loven imidlertid vedtaget, vil der nødvendigvis kræves mere Arbejdskraft til at udfylde Kortene, forsyne Medlemmerne med dem og holde dem vedlige; der skal købes Protokoller til at opføre Medlemmerne og deres Adresser i, og hele dette System vil derfor komme til at virke paa en for Organisationerne højst besværlig Maade.

Den Omstændighed, at Arbejderne af de Grunde, jeg her har anført, er meget imod disse Kort, vil jo heller ikke gøre det lettere at faa dem gennemført; der kan maaske endog være Folk, som vil gøre, hvad de paa nogen Maade kan, for at frigøre sig for Kortene. De kan nemlig ogsaa have en uheldig Følge for visse Arbejdere. Her i København og i Provinsbyerne er vi naaet saa vidt, at Arbejdsgivere og Arbejdere meget vel taaler hinanden, forhandler sammen, slutter Overenskomster o. s. v., der er ikke noget i Vejen; men der er Virksomheder udenfor Industri og Haandværk, f. Eks. Handelsvirksomheder og maaske ogsaa Virksomheder ude paa Landet, indenfor hvilke det ikke er velset, at Arbejderne er organiseret; i disse Virksomheder er Arbejderne for den største Dels Vedkommende ikke organiserede. Men en skønne Dag kommer saa pludselig 5 eller